

Legea suedeză cu privire la arbitraj (SFS 1999:116)

CONVENȚIA DE ARBITRAJ

Secțiunea 1

Cauzele referitoare la aspecte cu privire la care partile pot tranzacționa, pot, prin acordul părților, să fie trimise spre soluționare unuia sau mai multor arbitri. Un asemenea acord se poate referi la dispute viitoare referitoare la raportul juridic menționat în acord. Cauza se poate referi la existența unei anumite împrejurări.

Pe lângă interpretarea acordurilor, părțile pot face referire la decizia arbitrilor pentru completarea lacunelor în contracte.

Arbitrii pot să se pronunțe asupra aspectelor de drept civil aplicabile raporturilor de dreptul concurenței dintre părți.

Secțiunea 2

Arbitrii pot să se pronunțe asupra propriei competențe de a soluționa cauza. Această prevedere nu împiedică o instanță de judecată să se pronunțe asupra acestui aspect la cererea unei părți. Pană când instanța se pronunță cu privire la această întrebare, arbitrii pot continua procesul arbitral.

Chiar dacă arbitrii, într-o decizie pe parcursul procesului, stabilesc că au competența de a soluționa cauza, o astfel de decizie nu este obligatorie. Dispozițiile secțiunilor 34 și 36 se vor aplica cu privire la acțiunile în anulare a hotărârilor arbitrale care implică o decizie cu privire la competența arbitrilor.

Secțiunea 3

Când validitatea unei convenții de arbitraj, care face parte dintr-un alt acord, trebuie să fie determinată în cadrul examinării competenței arbitrilor, convenția de arbitraj va fi considerată a constitui un acord separat.

Secțiunea 4

O instanță de judecată nu poate, asupra unei contestații de către o parte, decide asupra unei probleme care, în temeiul unui acord de arbitraj, trebuie să fie decisă de către arbitri.

O parte la proces trebuie să invoce un acord de arbitraj la prima ocazie când prezintă cazul său în instanța de judecată. Invocarea unei convenții de arbitraj ulterior în cadrul procesului nu va avea nici un efect, cu excepția cazurilor când partea a avut temei legal și a invocat acordul de arbitraj imediat după încetarea acestui temei legal. Invocarea unei convenții de arbitraj va fi luată în considerare, chiar dacă partea care a invocat convenția a acceptat ca un aspect care cade sub incidența convenției de arbitraj să fie decis de către Autoritatea de Executare a Datoriilor (Kronofogdemyndighet) într-o cauză cu privire la procedurile accelerate de colectare sau asistență de colectare a bunurilor.

În timpul derulării unei cauze în fața arbitrilor sau înainte de aceasta, o instanță judecătorească poate, indiferent de convenția de arbitraj, să emită hotărâri cu privire la măsuri de protecție pe care are competență să le emită.

Secțiunea 5

O parte în litigiu pierde dreptul de a invoca convenția de arbitraj ca o piedică pentru o acțiune în justiție în cazul în care partea:

1. a opus o cerere de arbitraj;
2. nu reușește să numească un arbitru în termen; sau
3. nu reușește să furnizeze în termen, în fața arbitrilor cota sa de cost solicitată drept despăgubire.

Secțiunea 6

În cazul în care o cauză între o societate comercială și un consumator se referă la bunuri de consum, servicii, sau orice alte produse furnizate în principal pentru uz privat, convenția de arbitraj nu poate fi invocată când aceasta a fost încheiată înaintea litigiului în cauză. Însă, astfel de convenții se aplică contractelor de închiriere sau leasing, în cazul în care, în temeiul unei asemenea convenții, un tribunal regional de chirie sau un tribunal regional de închiriere este numit ca tribunal arbitral, și dispozițiile din capitolul 8, secțiunea 28 sau capitolul 12, secțiune 66 din Codul Funciar nu preved altfel.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care cauza se referă la o convenție între asigurători și asigurați cu privire la asigurările bazate pe un acord colectiv sau un acord de grup și gestionate de către reprezentanții grupului. De asemenea, primul paragraf, nu se aplică în cazurile în care obligațiile internaționale a Suediei oferă un sens contrar.

ARBITRII

Secțiunea 7

Orice persoană ce deține o capacitate juridică deplină, în ceea ce privește acțiunile sale și a proprietății sale, poate fi un arbitru.

Secțiunea 8

Un arbitru trebuie să fie imparțial.

Dacă o parte solicită acest lucru, un arbitru va fi eliberat din poziția sa în cazul în care există orice circumstanță care ar putea diminua încrederea în imparțialitatea arbitrului. O astfel de împrejurare este prezumată în următoarele cazuri:

1. în cazul în care arbitrul sau o persoană apropiată acestuia este parte în litigiu sau este de așteptat că oricare dintre aceștia vor primi un beneficiu sau un prejudiciu de valoare, ca urmare a soluționării litigiului;
2. în cazul în care arbitrul sau o persoană apropiată acestuia este director al unei companii sau al oricărei alte asociații ce este parte în litigiu, sau altfel reprezintă o parte sau orice altă persoană care poate primi un beneficiu sau un prejudiciu de valoare ca urmare a soluționării litigiului;

3. în cazul în care arbitrul și-a asumat poziție în litigiu, în calitate de expert sau în alt mod, sau a asistat o parte la pregătirea sau desfășurarea cazului său în litigiu; sau

4. în cazul în care arbitrul a primit sau a solicitat remunerație ce contravine prevederilor din secțiunea 39, paragraful doi.

Secțiunea 9

Persoana solicitată să accepte o eventuală numire în calitate de arbitru trebuie să informeze imediat asupra tuturor circumstanțelor care, în conformitate cu secțiunile 7 sau 8, ar putea fi considerate de natură să-l împiedice în a servi ca arbitru. Un arbitru trebuie să informeze părțile și arbitrii asupra astfel de circumstanțe imediat ce toți arbitrii au fost desemnați și, ulterior, în cursul procedurii arbitrale imediat ce arbitrul ia cunoștință de orice circumstanțe noi.

Secțiunea 10

Cererea de recuzare a unui arbitru cu privire la o circumstanță prevăzută în secțiunea 8 trebuie formulată în termen de cincisprezece zile de la data la care partea a luat cunoștință atât de numirea arbitrului cât și de existența circumstanței. Cererea va fi soluționată de arbitri, cu excepția cazului în care părțile au decis că aceasta să fie soluționată de un terț.

În cazul în care cererea de recuzare este admisă, decizia nu poate fi contestată.

Partea nemulțumită de decizia de respingere a cererii de recuzare ca fiind nefondată sau ca fiind tardivă poate solicita Judecătoria de Primă Instanță (Tingsrätt) ca arbitrul să fie eliberat din poziția sa. Cererea trebuie să fie prezentată în termen de treizeci de zile de la data când partea ia la cunoștință decizia. Arbitrii pot continua procedura de arbitraj până când Judecătoria de Prima Instanță (Tingsrätt) se pronunță asupra acestei cereri.

Secțiunea 11

Părțile pot conveni ca o cerere conform secțiunii 10 primul paragraf va fi soluționată definitiv de către o instituție de arbitraj.

Secțiunea 12

Părțile pot stabili numărul de arbitri și modul în care aceștea vor fi numiți.

Secțiunile 13-16 se aplică, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel.

Curtea de Prima Instanță (Tingsrätt) va numi arbitrii și în alte situații decât cele prevăzute în secțiunile 14-17, în cazul în care părțile au convenit astfel și oricare dintre părțile în litigiu solicită acest lucru.

Secțiunea 13

Arbitrii vor fi trei în număr. Fiecare parte va desemna un arbitru și arbitri astfel numiți îl vor alege pe cel de-al treilea.

Secțiunea 14

În cazul în care fiecare parte în litigiu trebuie să numească un arbitru, iar o parte a notificat cealaltă parte cu privire la alegerea sa într-o cerere de arbitraj în conformitate cu secțiunea 19, partea adversă trebuie, în termen de treizeci de zile de la primirea notificării, să notifice prima parte în scris, cu privire la alegerea sa de arbitru.

Partea care, în acest mod, a notificat partea adversă cu privire la alegerea sa de arbitru, nu poate revoca numirea fără acordul celeilalte părți.

În cazul în care partea adversă nu numește un arbitru în termenul de timp stabilit, Judecătoria de Primă Instanță va numi un arbitru, la cererea primei părți.

Secțiunea 15

În cazul arbitrului numit de ceilalți arbitri, dacă decizia nu est luată în termen de treizeci de zile, începând de la data la care ultimul arbitru a fost numit, Judecătoria de Primă Instanță va numi arbitrul final la cererea unei dintre părți în litigiu.

În cazul în care un arbitru este numit de către o altă persoană decât părțile în litigiu sau de arbitri, dar această numire nu se face în termen de treizeci de zile de la data la care o parte ce dorește numirea unui arbitru solicită persoana, Curtea de Primă Instanță, la cererea unei părți, va numi un nou arbitru. Aceasta prevedere se aplică și în cazul în care un arbitru este numit de comun acord de către părțile în litigiu, dar decizia nu este luată în termen de treizeci de zile, începând de la data când întrebarea a aparut, prin primirea unui preaviz de către una dintre părți, de la partea adversă.

Secțiunea 16

În cazul în care un arbitru demisionează sau este eliberat, Curtea de Prima Instanță va numi, la cererea unei părți, un arbitru nou. Dacă arbitrul nu își poate îndeplini îndatoririle din cauza unor circumstanțe aparute după numirea sa, persoana care inițial a numit arbitrul va numi, în schimb, un arbitru nou. Secțiunile 14 și 15 se aplică în legătură cu o astfel de numire. Perioada de timp în care un nou arbitru va fi numit, chiar și pentru reclamant, este de treizeci de zile calculat, cu privire la toate părțile, de la data de la care persoana care numește arbitrul află de circumstanțele prevăzute.

Secțiunea 17

În cazul în care un arbitru întârzie procedura arbitrală, Curtea de Primă Instanță, la cererea unei părți în litigiu, va elibera arbitrul și va desemna un alt arbitru. Părțile pot decide că o astfel de cerere va fi, în schimb, soluționată definitiv de către o instituție de arbitraj.

Secțiunea 18

Când o parte solicită Curții De Primă Instanță (Tingsrätt) să desemneze un arbitru în conformitate cu secțiunea 12 paragraful trei sau secțiunile 14 - 17, Curtea poate respinge cererea doar pe motiv că premisele legale pentru arbitraj lipsesc.

PROCEDURA ARBITRALĂ

Secțiunea 19

Cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel, arbitrajul este inițiat atunci când o parte primește o cerere de arbitraj, în conformitate cu cel de-al doilea paragraf din această secțiune.

O cerere de arbitraj trebuie făcută în scris, și trebuie să includă:

1. o cerere clară și necondiționată de arbitraj;
2. o declarație privind problema dedusă judecării, care cade sub incidența acordului de arbitraj și care urmează să fie soluționată de arbitri; și
3. o declarație a părții în litigiu cu privire la alegerea unui arbitru, în cazul în care partea este obligată să numească acest arbitru.

Secțiunea 20

În cazul în care tribunalul arbitral este compus din mai mult de un arbitru, unul dintre ei va fi numit președinte. Cu excepția cazului în care părțile sau arbitrii au decis altfel, arbitrul desemnat de către arbitri, sau, în mod alternativ, de către Curtea de Primă Instanță, va fi președinte.

Secțiunea 21

Arbitrii trebuie să se ocupe de cauză într-un mod imparțial, adecvat și rapid. Arbitrii trebuie, în consecință, să acționeze conform deciziilor părților în măsura în care nu există nici o piedică pentru a proceda altfel.

Secțiunea 22

Părțile vor conveni asupra locului arbitrajului. În lipsa unui acord, arbitrii vor determina locul de arbitraj.

Arbitrii pot să se întrunească și să organizeze alte audieri sau întâlniri oriunde în Suedia, sau în străinătate, cu excepția cazurilor când părțile au convenit altfel.

Secțiunea 23

În perioada de timp stabilită de arbitri, reclamantul trebuie să precizeze pretențiile sale în ceea ce privește problema de drept menționată în cererea de arbitraj, precum și circumstanțele invocate în sprijinul acesteia. Ulterior, în perioada de timp stabilită de arbitri, pârâtul trebuie să precizeze poziția sa în raport cu pretențiile reclamantului, precum și circumstanțele invocate de pârât în sprijinul acesteia.

Reclamantul poate formula cereri noi, și pârâtul poate formula cererile sale, cu condiția ca aceste cereri să cadă în sfera de aplicare a convenției de arbitraj și, luând în considerare momentul la care acestea sunt transmise sau alte circumstanțe, și dacă arbitrii nu consideră că este nepotrivit ca acestea să fie examinate. Sub rezerva acestor condiții, în cursul procedurii arbitrale, fiecare parte poate să modifice sau să completeze cererile prezentate anterior, precum și poate să invoce circumstanțe noi în sprijinul cauzei sale.

Primul și al doilea paragraf nu se aplică în cazul în care părțile au convenit altfel.

Secțiunea 24

Arbitrii vor acorda părților, pe măsura ce este necesar, o oportunitate de a-și prezenta cazul în scris sau oral. Când o parte solicită, și cu condiția ca părțile să nu fi convenit altfel, o audiere va avea loc înainte ca arbitri să se pronunțe cu privire la cauză.

Parților li se va da posibilitatea de a revizui toate documentele și toate materialele privind pricina ce sunt prezentate arbitrilor de către partea adversă sau de către altcineva.

În cazul în care una dintre părți, fără motiv întemeiat, nu se prezintă la o audiere sau nu respectă un ordin al arbitrilor, acest fapt nu va împiedica continuarea procedurii arbitrale și soluționarea cauzei pe baza materialelor prezentate.

Secțiunea 25

Părțile vor fi responsabile pentru prezentarea probelor. Arbitrii pot numi experți, cu excepția cazului când ambele părți contestă acest fapt.

Arbitrii pot respinge probe dacă acestea sunt, în mod vădit, inutile soluționării pricinii sau sunt tardiv prezentate.

Arbitrii nu pot administra jurăminte sau afirmații de adevăr. La fel, arbitrii nu pot impune amenzi sau dispune măsuri obligatorii pentru a obține materiale solicitate.

Cu excepția cazurilor în care părțile au convenit altfel, arbitrii pot, la cererea uneia dintre părți, să decidă ca, în cursul procesului, partea adversă să adopte anumite măsuri provizorii pentru a asigura soluționarea cauzei. Arbitrii pot prevedea ca partea ce solicită măsura provizorie să ofere o siguranță rezonabilă pentru prejudiciul provocat părții adverse de măsurile provizorii.

Secțiunea 26

În cazul în care o parte dorește ca un martor sau un expert să depună mărturie sub jurământ, sau o parte să fie examinată sub o afirmație de adevăr, partea poate, după obținerea acordului arbitrilor, depune o cerere cu acest scop la Curtea de Primă Instanță. Același lucru se aplică în cazul în care una dintre părți dorește ca o parte sau o persoană să fie obligată să prezinte ca probă un document sau un obiect specific. Dacă arbitrii consideră că măsura este justificată, având în vedere elementele probei, aceștia pot aproba cererea. În cazul în care măsura poate fi luată în mod legal, Curtea de Primă Instanță va aviza cererea.

Prevederile Codului de Procedură Judiciară (Rättegångsbalken) se aplică cu privire la măsurile menționată în primul paragraf. Arbitrii vor convoca audierea unui martor, unui expert, sau al uneia dintre părți, având în vedere că arbitrii vor putea pune întrebări. În cazul care un arbitru este absent de la o audiere, aceasta nu va împiedica desfășurarea respectivei audierii.

HOTĂRÂREA ARBITRALĂ

Secțiunea 27

Cauza dată spre soluționare arbitrilor vor fi decisă printr-o hotărâre arbitrală. În cazul în care arbitrii sfârșesc procedura arbitrală fără a decide asupra fondului pricinii, acest fapt va fi pus de asemenea într-o hotărâre.

În cazul în care părțile încheie o tranzacție, arbitrii pot, la cererea părților, să confirme acest acord printr-o sentință.

Alte constatări, care nu sunt cuprinse în sentință, vor fi desemnate ca decizii. Mandatul arbitrilor se consideră încheiat atunci când aceștia au dat hotărârea finală, cu excepția cazurilor când se prevede altfel conform secțiunilor 32 sau 35.

Secțiunea 28

În cazul în care o parte retrage o cerere, arbitrii vor respinge acea parte a pricinii, cu excepția cazurilor unde partea adversă cere ca arbitrii să soluționeze pricina integral.

Secțiunea 29

Un anumit aspect al cauzei sau o anumită problemă de drept care este importantă în soluționarea cauzei, poate fi hotărâtă printr-o sentință separată, cu excepția cazului în care ambele părți se opun. Cu toate acestea, decizia asupra unei cereri invocate ca apărare prin compensare va fi comunicată în aceeași hotărâre ca și cererea principală.

În cazul în care o parte a achiesat la o anumită pretenție, în totalitate sau parțial, o hotărâre separată poate fi emisă cu privire la ceea ce a fost admis.

Secțiunea 30

În cazul în care un arbitru lipsește, fără motiv temeinic, la soluționarea unei anumite probleme de drept de către tribunalul arbitral, acest fapt nu va împiedica ca ceilalți arbitri să decidă asupra problemei.

Cu excepția cazului în care părțile au decis altfel, hotărârea dată demajoritatea arbitrilor ce participă la decizie va intra în vigoare. Dacă o majoritate este atinsă pentru nici una dintre opinii, decizia președintelui prevalează.

Secțiunea 31

Hotărârea va fi în scris, și va fi semnată de arbitri. Este suficient ca hotărârea să fie semnată de o majoritate de arbitri, cu condiția ca motivul pentru care nu au semnat toți arbitri să fie menționat. Părțile pot decide ca doar președintele tribunalului de arbitraj să semneze hotărârea.

Hotărârea trebuie să menționeze locul de arbitraj și data când hotărârea este încheiată.

Hotărârea va fi transmisă imediat părților la litigiu.

Secțiunea 32

În cazul în care arbitrii, constată că hotărârea conține o eroare materială ca rezultat al unei greșeli tipografice, de calcul, sau o greșeală făcută de arbitri sau de orice altă persoană, sau în cazul în care arbitrii prin omisiune nu au reușit să decidă o problemă care ar fi trebuit să fie tratată în hotărâre, aceștia pot, în termen de treizeci de zile de la data hotărârii, să îndrepte sau să completeze hotărârea. De asemenea, arbitrii pot îndrepta sau completa o hotărâre, în cazul în care oricare dintre părți solicită acest lucru în termen de treizeci de zile de la primirea hotărârii de către partea contestantă.

În cazul în care, la cererea oricarei dintre părți, arbitrii decid să îndrepte sau să interpreteze o hotărâre, aceasta va trebui să aibă loc în termen de treizeci de zile de la data primirii de către arbitri a cererii de

la o parte în litigiu. În cazul în care arbitrii decid să completeze o hotărâre, aceasta va avea loc în termen de șaiszeci de zile.

Înainte ca tribunalul să ia o decizie conform acestei secțiuni, părților li se va acorda o oportunitate de a-și exprima opiniile cu privire la o astfel de acțiune.

NULITATEA HOTĂRÂRILOR ȘI DESFIINȚAREA HOTĂRÂRILOR

Secțiunea 33

O hotărâre este nulă:

1. dacă implică soluționarea probleme care, în conformitate cu dreptul suedez, nu poate fi decisă de arbitri;
2. dacă hotărârea, sau caile ce au dus la hotărâre, sunt în mod clar incompatibile cu principiile de bază ale sistemului juridic suedez; sau
3. dacă hotărârea nu îndeplinește cerințele de formă scrisă și semnată conform secțiunii 31 primul paragraf.

Nulitatea poate fi atribuită doar unei părți a hotărârei.

Secțiunea 34

O hotărâre, ce nu poate fi contestată în conformitate cu secțiunea 36, în urma unei cereri, poate să fie în totalitate sau parțial desființată prin o cerere făcută de către una dintre părți:

1. dacă nu este prevăzută de o convenție de arbitraj valabilă între părți;
2. dacă arbitrii au ajuns la hotărâre după expirarea perioadei decise de către părți, sau în cazul în care arbitrii și-au depășit mandatul;
3. dacă procedura arbitrală, în conformitate cu punctul 47, nu ar fi trebuit să aibă loc în Suedia;
4. dacă un arbitru a fost numit contrar convenției părților sau prezenteilegi;
5. dacă un arbitru nu a fost autorizat conform împrejurarilor stabilite în secțiunile 7 sau 8; sau
6. dacă, fără vina vreuneia dintre părți, a existat o neregulă în cursul procedurii care probabil a influențat rezultatul cazului.

O parte nu are dreptul de a invoca o împrejurare care, prin participarea în cadrul procedurii arbitrale fără contestație, sau orice alt mod, poate fi considerat că acea parte a renunțat la acea împrejurare. Nu se poate considera că o parte a acceptat competența arbitrilor de a soluționa cauza, numai prin numirea unuia dintre arbitri. O parte își poate pierde dreptul său conform punctului 5 [din această secțiune paragraful 1] să invoce o circumstanță specificată în secțiunea 8, conform secțiunilor 10 și 11.

O cerere de desființare trebuie să fie înaintată în termen de trei luni de la data la care partea a primit hotărârea, sau în cazul în care corectarea, suplimentarea, sau interpretarea a avut loc conform secțiunii

32, într-o perioadă de trei luni de la data la care partea a primit hotărârea finală. După expirarea termenului, o parte nu poate înainta, în suportul cererii sale, un motiv nou pentru opunere.

Secțiunea 35

O instanță poate amâna procedurile privind nulitatea sau desființarea unei hotărâri pentru o anumită perioadă de timp cu scopul de a oferi arbitrilor o oportunitate de a prelua procedura arbitrală sau de a lua unele alte măsuri care, în opinia arbitrilor, vor elimina motivul pentru nulitate sau desființare:

1. cu condiția că instanța constată că cererea în acest caz este acceptată și oricare dintre părți a cerut o amânare; sau
2. ambele părți cer o astfel de amânare.

În cazul în care arbitrii ajung la o hotărâre nouă, o parte în litigiu poate, în perioada de timp stabilită de către instanța de judecată și fără emiterea unei somații, contesta hotărârea pe măsură ce aceasta este bazată pe procedura arbitrală reluată sau un amendament a primei hotărâri.

Independent de capitolul 43, secțiunea 11, paragraful 2 din Codul de Procedură Judiciară (Rättegångsbalk), un proces poate continua chiar și în cazul în care perioada de suspendare depășește cincisprezece zile.

Secțiunea 36

O hotărâre prin care arbitrii încheie procedurile arbitrale fără să se pronunțe cu privire la aspectele care le sunt prezentate pentru rezoluție poate fi modificată, în totalitate sau în parte, la cererea unei dintre părți. Acțiunea de modificare trebuie să fie introdusă în termen de trei luni de la data la care partea a primit hotărârea sau, în cazul în care corectarea, suplimentarea, sau interpretarea a avut loc în conformitate cu secțiunea 32, într-o perioadă de trei luni de la data la care partea a primit hotărârea finală. Hotărârea trebuie să conțină o referință clară la căile de atac ce pot fi folosite de către o parte care dorește să atace hotărârea.

O cerere conform primului paragraf, care se referă numai la o întrebare prevăzută de secțiunea 42, este admisibilă în cazul în care hotărârea se referă la faptul că arbitrii s-au considerat incompetenți să judece pricina. În cazul în care sentința atinge alte întrebări, o parte care dorește să atace hotărârea poate face acest lucru, conform dispozițiilor secțiunei 34.

CHELTUIRILE DE ARBITRAJ

Secțiunea 37

Părțile vor fi responsabile, în comun și individual, să plătească despăgubirile rezonabile pentru munca și cheltuielile arbitrilor. Dar, în cazul în care arbitrii declară în hotărâre că nu au competență, partea care nu a înaintat cererea de arbitraj este responsabilă să plătească numai pe măsura necesară de circumstanțe speciale.

Arbitrii pot obliga, într-o hotărâre finală, părțile să le plătească compensații, și dobânda începând cu o lună după data la care este anunțată hotărârea. Compensația trebuie să fie menționată separat pentru fiecare arbitru.

Secțiunea 38

Arbitrii pot solicita depunerea unei garanții pentru despăgubire. Aceștia pot fixa garanții specifice pentru cererile separate. În cazul în care o parte nu reușește să asigure cota sa de garanție cerută în termenul stabilit de arbitri, partea adversă poate furniza întreaga garanție. În cazul în care garanția cerută nu este furnizată, arbitrii pot înceta procedura arbitrală, în totalitate sau în parte.

Arbitrii pot, pe parcursul procedurii arbitrale, decide de a executa garanțiile pentru acoperirea cheltuielilor. În urma determinării compensațiilor arbitrilor într-o hotărâre finală și unde hotărârea în acest caz deveni executorie, arbitrii pot exercita plata lor din garanție, în cazul în care părțile nu își îndeplinesc obligațiile de plată conform hotărârei. Dreptul la garanție include, de asemenea, veniturile din bunuri proprietare.

Articolul 39

Dispozițiile secțiunilor 37 și 38 se aplică, cu excepția cazurilor unde părțile convin asupra unui mod care este făcut obligatoriu pentru arbitri.

Un acord cu privire la despăgubirea arbitrilor, care nu este înscris în comun de părțile la litigiu este nul. În cazul în care una dintre părți oferă întreaga garanție, această parte poate, totuși, să dea acord la exercitarea garanției de către arbitri, pentru a despăgubi arbitrii pentru munca depusă.

Secțiunea 40

Arbitrii nu pot reține hotărârea până la plata despăgubirilor.

Secțiunea 41

O parte sau un arbitru poate înainta o cerere la Curtea de Primă Instanță împotriva hotărârii, în ceea ce privește despăgubirile pentru arbitri. O astfel de cerere trebuie să fie înaintată, în termen de trei luni, de la data la care partea a primit hotărârea și, în cazul unui arbitru, de la data anunțului hotărârii. În cazul în care corecția, suplimentarea, sau interpretarea a avut loc conform secțiunii 32, cererea trebuie să fie înaintată de către o parte în termen de trei luni de la data la care partea a primit hotărârea finală și, în cazul unui arbitru, în aceeași perioadă de la data la care hotărârea a fost anunțată în forma finală. Hotărârea trebuie să conțină o referință clară la ce forme de recurs pot fi folosite de către o parte în litigiu în cazul în care dorește să atace hotărârea în acest sens.

Hotărârea, prin care remunerarea arbitrului va fi redusă, se aplică, de asemenea, și părții care nu a introdus cererea.

Secțiunea 42

Cu excepția cazurilor unde părțile au convenit altfel, arbitrii pot, la cererea unei dintre părți, ordona părții adverse să plătească despăgubiri acestei părți, precum și să stabilească modul în care compensația pentru arbitrii va fi alocată între părți la final. Decizia arbitrilor poate, de asemenea, include o rată de dobândă, dacă o parte solicită acest lucru.

INSTANȚE ȘI TERMENE DE PRESCRIERE

Secțiunea 43

O acțiune împotriva unei hotărâri, conform secțiunilor 33, 34 și 36, sunt supuse curții de apel în jurisdicția unde procedurile arbitrale au avut loc. În cazul în care locul de arbitraj nu este menționat în hotărâre, cererea poate fi înaintată în fața Curții Svea de Apel (Svea hovrätt).

Decizia curții de apel nu poate fi atacată. Curtea de apel poate permite formularea unui recurs, atunci când există o întrebare importantă de precedent, ce trebuie luată în considerare de către Curtea Supremă.

O cerere cu privire la despăgubirea arbitrilor trebuie să fie luată în considerare de către Curtea de Primă Instanță la locul de arbitraj. În cazul în care locul de arbitraj nu este menționat în hotărâre, cererea poate fi înaintată Curții de Primă Instanță din Stockholm (Stockholm tingsrätt).

Secțiunea 44

Cererile de a numi sau de a revoca un arbitru se consideră de către tribunalul districtual de la locul în care una dintre părți își are domiciliul sau de către tribunalul districtual de la locul de arbitraj. Cererea poate fi, de asemenea, luată în considerare de către Curtea Districtului Stockholm. Dacă este posibil, i se va acorda părții adverse posibilitatea de a-și exprima opinia asupra cererii respective, înainte de a se lua o decizie. În cazul în care cererea se referă la revocarea unui arbitru, arbitrul va fi, de asemenea, ascultat.

Cererile privind luarea de probe în conformitate cu secțiunea 26 vor fi analizate de către tribunalul districtual stabilit de către arbitri. În absența unei astfel de decizii, cererea este analizată de către Curtea Districtului Stockholm.

În cazul în care judecătoria a aprobat o cerere de a numi sau revoca un arbitru, o astfel de decizie nu poate fi atacată. De asemenea nu pot fi atacate deciziile judecătoriei districtuale luate în conformitate cu secțiunea 10, paragraful al treilea.

Secțiunea 45

În cazul în care, potrivit unei legi sau unui acord, o acțiune a unei părți trebuie să fie exercitată într-o anumită perioadă de timp, însă aceasta cade sub incidența unei convenții de arbitraj, partea trebuie să solicite arbitrajul în conformitate cu secțiunea 19, în termenul stabilit.

În cazul în care arbitrajul a fost solicitat în termen, dar procedura arbitrală se încheie fără o determinare legală a cauzei aduse în fața arbitrilor, iar acest lucru nu este datorat neglijenței părții, acțiunea se consideră că a fost înaintată în termen, dacă partea a solicitat arbitraj sau o acțiune în fața instanței de justiție în termen de treizeci de zile de la primirea hotărârii, sau dacă hotărârea a fost desființată sau declarată nulă sau o acțiune împotriva hotărârii în conformitate cu secțiunea 36 a fost respinsă, din momentul în care această decizie devine definitivă.

ASPECTE INTERNAȚIONALE

Secțiunea 46

Această lege se aplică procedurilor arbitrale care au loc în Suedia, chiar dacă cauza are un element de extraneitate.

Secțiunea 47

Procedurile arbitrale prevăzute de această lege pot fi inițiate în Suedia, în cazul în care în convenția arbitrală prevede că procedurile vor avea loc în Suedia, sau în cazul când arbitrii sau o instituție de arbitraj conform convenției arbitrale au stabilit că procedurile vor avea loc în Suedia, sau când partea adversă este de acord cu aceasta.

Procedurile arbitrale prevăzute de această lege pot fi de asemenea începute în Suedia, împotriva unei părți care este domiciliată în Suedia sau care este sub competența instanțelor suedeze cu privire la problema în cauză, cu excepția cazurilor în care convenția arbitrală prevede că procedura arbitrală trebuie să aibă loc în străinătate.

În alte cazuri, procedurile arbitrale reglementate de această lege, nu pot avea loc în Suedia.

Secțiunea 48

În cazul în care convenția arbitrală are un element de extraneitate, convenția va fi reglementată de către legea convenită de către părți. În cazul în care părțile nu au ajuns la un acord, convenția arbitrală va fi guvernată de legea țării în care, prin virtutea convenției, procedurile au avut loc sau vor avea loc.

Primul paragraf nu se aplică cu privire la împrejurarea dacă o parte a fost autorizată să încheie o convenție de arbitraj sau dacă a fost reprezentată în mod corespunzător.

Secțiunea 49

În cazul în care legea străină se aplică la convenția de arbitraj, secțiunea 4 se aplică aspectelor care sunt reglementate de către convenție, cu excepția cazurilor în care:

1. conform legii aplicabile, convenția este nulă, inoperabilă, sau imposibil de executat; sau
2. conform legii suedeze, cauza nu poate fi decisă de către arbitri.

Competența unei instanțe de a emite decizii cu privire la măsuri de garanție, pe care aceasta are dreptul să le emită conform legii, fără a aduce atingere convenției de arbitraj, este stabilite în secțiunea 4, paragraful al treilea.

Secțiunea 50

Dispozițiile secțiunilor 26 și 44 cu privire la obținerea dovezilor pe parcursul procedurilor arbitrale în Suedia se vor aplica, de asemenea, procedurilor arbitrale ce au loc în străinătate, în cazul în care procedurile au la bază o convenție arbitrală și, în conformitate cu legea suedeză, cauzele înaintate arbitrilor pot fi rezolvate de către aceștia.

Secțiunea 51

În cazul în care niciuna dintre părți nu are domiciliul sau sediul social în Suedia, părțile respective pot exclude sau limita, într-o relație comercială sub un acord expres în scris, o viitoare cerere pentru anularea unei hotărâri, astfel cum este prevăzut în secțiunea 34.

O hotărâre, care este obiectul unui astfel de acord va fi recunoscută și executată în Suedia, conform normelor aplicabile unei hotărâri străine.

RECUNOAȘTEREA ȘI PUNEREA ÎN EXECUTARE A HOTĂRÂRILOR ARBITRALE STRĂINE

Secțiunea 52

O hotărâre pronunțată în străinătate se consideră de a fi o hotărâre străină.

În legătură cu aplicația acestei legi, o hotărâre este considerată pronunțată în țara unde este situat locul arbitrajului.

Secțiunea 53

Cu excepția cazurilor în care se prevede altfel în secțiunile 54-60, o hotărâre străină care are la bază o convenție de arbitraj, va fi recunoscută și executată în Suedia.

Secțiunea 54

O hotărâre străină nu va fi recunoscută sau executată în Suedia, când partea împotriva căreia este invocată hotărârea dovedește:

1. că părțile la convenția de arbitraj, în conformitate cu legea aplicabilă acestora, nu au avut capacitatea de a intra în această convenție de arbitraj, sau nu au fost reprezentați în mod corespunzător, sau invaliditatea convenției de arbitraj în conformitate cu legea sub care părțile au supus-o, sau, în lipsa unei indicații cu privire la aceasta, în conformitate cu legea țării unde hotărârea a fost pronunțată;
2. că partea, împotriva căreia este invocată hotărârea, nu a fost înștiințată în mod corespunzător de numirea arbitrilor sau a procedurilor arbitrale, sau i-a fost imposibil să-și susțină cauza;
3. că hotărârea a fost pronunțată asupra unui litigiu care nu este prevăzut de convenția de arbitraj sau care nu se înscrie în prevederile convenției, sau care conține decizii asupra unor aspecte ce depășesc prevederile convenției de arbitraj. Dacă dispozițiile hotărârii arbitrale referitoare la chestiunile cuprinse în convenția de arbitraj pot fi delimitate de cele care nu sunt incluse în ea, partea hotărârii care conține dispoziții referitoare la aspectele cuprinse în convenția de arbitraj poate fi recunoscută și executată;
4. constituirea tribunalului arbitral sau procedura arbitrală nu corespund convenției părților ori, în lipsa unei asemenea convenții, nu sunt în conformitate cu legislația statului în care a avut loc arbitrajul; sau
5. că hotărârea nu a devenit încă obligatorie pentru părți sau a fost desființată ori supendată de o instanță de judecată competentă a țării în care, sau în conformitate cu legea în baza căreia a fost pronunțată hotărârea.

Secțiunea 55

Recunoașterea sau executarea unei hotărâri va fi, de asemenea, refuzată în cazul în care o instanță constată:

1. că hotărârea include o decizie asupra unui aspect care, în conformitate cu dreptul suedez, nu poate fi decis de arbitri; sau

2. că ar fi, în mod evident, contrar principiilor de bază ale sistemului juridic suedez ca hotărârea să fie recunoscută sau executată.

Articolul 56

Cererea de executare silită a unei hotărâri străine se depune la Curtea Svea de Apel (Svea hovrätt).

Cererea trebuie să fie depusă împreună cu hotărârea arbitrală în original sau o copie legalizată. Cu excepția cazurilor în care curtea de apel decide altfel, o traducere certificată în limba suedeză trebuie să fie, de asemenea, depusă.

Secțiunea 57

O cerere de executare silită nu poate fi aprobată decât dacă părții adverse i-a fost oferită posibilitatea de a-și exprima opinia asupra cererii.

Secțiunea 58

În cazul în care partea adversă contestă că nu a convenit la convenția de arbitraj, reclamantul trebuie să prezinte convenția de arbitraj în original sau o copie certificată și, cu excepția cazurilor unde curtea de apel decide altfel, trebuie să prezinte și o traducere certificată în limba suedeză sau în alt mod să dovedească faptul că o convenție de arbitraj a fost încheiată.

În cazul în care partea adversă contestă că o cerere de anulare a fost înaintată sau o moțiune pentru o suspendare de executare au fost înaintate autorităților competente menționate în secțiunea 54 subsecțiunea 5, curtea de apel poate amâna decizia sa și, la cererea reclamantului, declara că partea adversă va furniza o garanție rezonabilă, iar în caz contrar se va impune executarea hotărârii.

Secțiunea 59

Dacă Curtea de Apel aprobă cererea, hotărârea va fi executată ca o hotărâre definitivă a unei instanțe suedeze, cu excepția cazurilor în care Curtea Supremă stabilește altfel ca urmare a unui apel făcut cu privire la o decizie a Curții de Apel.

Secțiunea 60

În cazul în care o măsură de garanție a fost acordată conform capitolului 15 al Codului de Procedură Judiciară, în legătură cu punctul 7 din același capitol, o cerere de arbitraj din străinătate, ce ar putea duce la o hotărâre recunoscută și executată în Suedia, va fi echivalată cu începerea unei acțiuni.

Având în vedere că o cerere de executare a unei hotărâri străine este înaintată, curtea de apel are competența să se pronunțe asupra unei cereri pentru garanție sau a unei cereri de revocare a unei astfel de decizii.

1. Această lege va intra în vigoare la 1 aprilie 1999, moment în care Legea suedeză cu privire la arbitraj (SFS 1929:145) și Legea (SFS 1929:147) privind convențiile arbitrale străine și Legea Hotărârilor, se abrogă.

2. Legile precedente se aplică procedurilor arbitrale începute înainte de intrarea în vigoare acestui act sau, cu privire la executarea hotărârilor străine, atunci când cererea de executare a fost depusă înainte de intrarea în vigoare a acestei legi.

3. În cazul în care o convenție de arbitraj a fost încheiată înainte de intrarea în vigoare a acestei legi, dispozițiile secțiunii 18 paragraful al doilea, secțiunea 21 primul paragraf sub-secțiunea 1 și secțiunea 26 paragrafele doi și trei din Legea suedeză cu privire la arbitraj (SFS 1929: 145) se aplică, cu privire la perioada în care hotărârile arbitrale vor fi făcute, la procese arbitrale care sunt inițiate în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a noii Legi.

4. În circumstanțele stabilite în sub-secțiunile 2 și 3, părțile pot conveni că numai prezenta lege se aplică.

5. Referirile la Legea Arbitrajului (SFS 1929:145), găsite în legile prezente sau în alte acte legislative, vor fi făcute la prezenta lege.